

РЕШЕНИЕ

№ 465

гр. София, 22.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав, в
публично заседание на 24.09.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **3206** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.38, ал.6 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба на адв. А. П., като пълномощник на [фирма] (Б.), ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Б. Ж. Л. М., срещу РЕШЕНИЕ №241/27.02.2012г. на Комисията за защита на личните данни (Комисията или КЗЛД). С процесния административен акт, на основание чл.38, ал.2 и чл.42, ал.1 ЗЗЛД, Комисията: 1) УВАЖАВА жалба вх. № 241/ 20.01.2011г. подадена от Б. Е. Б. срещу [фирма] и 2) НАЛАГА на [фирма], в качеството му на администратор на лични данни, административно наказание - имуществена санкция в размер на 30000 (тридесет хиляди) лева за това, че от страна на дружеството не е спазен заявения пред Комисията петгодишния срок за съхранение на личните данни на Б. Е. Б., обработени във връзка с регистриране на предплатени сим-карти на негово име, в периода февруари – март 2010г.

В жалбата са изложени доводи от които може да се направи извод, че се претендира материална незаконосъобразност на оспорваното Решение. Жалбоподателят поддържа, че Комисията е постановила процесния акт без да изясни относими за правилното решаване на спора факти, а именно: кое е лицето, поискало регистрация на мобилните карти. В тази връзка счита, че производството пред КЗЛД е следвало да бъде спряно до изясняване на това обстоятелство, включително по реда на Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). На следващо място твърди, че Решението е

издадено без Комисията да изясни по отношение на кой субект следва да бъде реализирана отговорността. Излага доводи за незаконосъобразност на административния акт, поради това, че КЗЛД не е изложила мотиви за размера на наложената санкция. Претендира също, че е недопустимо дружеството да бъде санкционирано за неизпълнение на негови вътрешни актове. Прави искане за отмяна на Решение №241/27.02.2012г. Не претендира за разноси.

Ответникът – КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ, редовно уведомен за образуваното съдебно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна - Б. Е. Б., редовно уведомен за образуваното съдебно производство – не се явява в съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по жалба рег. № 241/20.01.2011г. на заинтересованата страна Б. Б.. Комисията е била сезирана с искане да установи извършена ли е от страна на мобилния оператор „В.” злоупотреба с личните данни на лицето, по смисъла на ЗЗЛД. В жалбата са изложени следните твърдения: На 13.04.2010г. Б. е получил фактура от мобилния оператор от която научава, че е станал техен абонат, без неговото знание и съгласие. На 15.04.2010г. е подал жалба в отдел „Обслужване на клиенти” на оператора, с която е поискал незабавно да бъде уведомен за това къде и от кого е бил сключен договорът за мобилни услуги, в който са били използвани личните му данни. В последващи разговори с мобилния оператор е узнал, че извън абонаментните карти за които е издадена фактурата, е станал „собственик” и на стотици предплатени карти. В отговор на подадената жалба писмено е бил уведомен, че договорът за мобилни услуги е анулиран и по него няма задължения, както и, че е премахната регистрацията на всички останали предплатени карти, поради съмнения за извършена злоупотреба от трети лица.

С Писмо изх. № 241/ 02.02.2011г. дружеството жалбоподател е било уведомено за подадената жалба и на основание чл.36, ал.2 АПК е било поканено да изрази становище и да представи заверени копия от всички договори, сключени с Б. Б.. В отговор [фирма] представя писмено Становище рег. № 241/11 от 04.02.2011г., с което уведомява Комисията, че има архивирани два договора за предоставяне на мобилни услуги на Б. Б. – първият от 21.12.2007г., прекратен с изтичане на уговорения едногодишен срок и втори, сключен на 30.03.2010г. за срок от 24 месеца, във връзка с който е подадена жалбата. В становището е посочено, че договорът от 30.03.2010г. е прекратен и е сторнирано извършеното потребление чрез двете СИМ карти. В хода на проверката, извършена по сигнала на Б. е установено, че на негово име, в периода от месец март до месец април са регистрирани и предплатени СИМ карти, чието действие е било ограничено.

С Писмо изх. № 241/11 от 23.02.2011г. Комисията е изисквала от [фирма] да представи заверено копие от договора за мобилни услуги, сключен с Б. Б. през 2007г., както и копия от заявленията за предплатени СИМ карти, регистрирани на негово име. С писмо от 11.03.2011г. жалбоподателят е поискал удължаване на срока за представяне на регистрационните форми за предплатени услуги.

С Писмо изх. № 241/11 от 20.04.2011г. КЗЛД е изисквала от [фирма] да представи заверено копие от договора за мобилни услуги, сключен с Б. Б. през 2010г.

за посочените номера и повторно е изисквала да бъдат представени копия от заявленията за предплатени СИМ карти, регистрирани на негово име.

С Решение по Протокол №34/03.08.2011г. Комисията е приела за допустима жалбата на Б. Б. с рег. № 241/20.01.2011г. и е насрочила открито съдебно заседание с призоваване на страните.

За изясняване на относими факти КЗЛД е отправила запитване до председателя на Комисията за регулиране на съобщенията (КРС) относно това по какъв начин е регламентиран редът, респективно срокът за съхранение на данните от регистрационните форми за предплатени мобилни услуги (Писмо изх. №241/11 от 07.10.2011г.). В отговор председателят на КРС е уведомил Комисията, че в Закона за електронните съобщения (ЗЕС) и в подзаконовите нормативни актове по неговото прилагане няма предвиден ред и срокове за съхранение на заявленията за регистрация на предплатени СИМ карти.

Процесното Решение е взето на заседание на КЗЛД, проведено на 21.12.2011г. в отсъствие на страните, за което е съставен Протокол №51.

За изясняване на делото от фактическа страна по делото са приети относими писмени доказателства, които ще бъдат обсъдени при формиране на правните изводи: Жалба от 15.04.2010г. от Б. Б. до [фирма]; Писмо от директор „Обслужване на клиенти” на [фирма] от 30.04.2010г.; копие от фактура и извлечение с период на отчитане от 30.03.2010г. – до 31.03.2010г.; Договор Заявка Форма 1А №[ЕГН]/ 30.03.2010г.; Анекс към договор №[ЕГН]/ 30.03.2010г.; Договор Заявка Форма 1А №[ЕГН]/ 21.12.2007г. и Анекс към него.

При така установените факти съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.38, ал.6 ЗЗЛД. Подадена е в преклузивния срок за оспорване, от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид наведените от жалбоподателя доводи за недействителност и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Решение № 241/ 27.02.2012г. е постановено от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия, съгласно чл.38, ал.2 във вр. с чл.10, ал.1, т.7 ЗЗЛД. Видно от приетия и неоспорен по делото Протокол №51/ 21.12.2011г. Комисията, в качеството си на колегиален орган, е постановила процесното Решение при наличие на необходимия кворум и мнозинство, съгласно чл.8, ал.6 и ал.7 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация (ПДКЗЛДНА).

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Процесното Решение е в съответствие с материалноправните норми и с целта на закона.

По делото е безспорно обстоятелството, че жалбоподателят [фирма] е администратор на лични данни по смисъла на чл.3 във вр. с чл.17, ал.2 ЗЗЛД.

Съгласно чл.2, ал.2, т.6 ЗЗЛД личните данни трябва да се поддържат във вид, който позволява идентифициране на съответните физически лица за период не по-дълъг от необходимия за целите, за които тези данни се обработват; личните данни, които ще се съхраняват за по-дълъг период за исторически, статистически или научни цели, се поддържат във вид, непозволяващ идентифицирането на физическите лица. По силата на чл.23, ал.1 ЗЗЛД администраторът на лични данни е задължен да предприема необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните от случайно или незаконно унищожаване, или от случайна загуба, от неправомерен достъп, изменение или разпространение, както и от други незаконни форми на обработване.

Не се оспорва от жалбоподателя и това обстоятелство и съдът приема за установено по делото, че в изпълнение на разпоредбата на чл.23, ал.1 ЗЗЛД [фирма], в качеството си на администратор на лични данни е приело нарочен акт – Инструкция за реда и условията за обработване на личните данни, съгласно която данните на клиенти физически лица се съхраняват в срок от 5 години.

Не е спорно между страните и обстоятелството, че [фирма] е предприятие, предоставящо електронни съобщителни мрежи и/или услуги по смисъла на §1, т.50 от Допълнителните разпоредби на ЗЕС. В това си качество и на основание §80 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на ЗЕС (обн. ДВ, бр.17/ 2009г.) жалбоподателят е бил длъжен да събира данни, необходими за идентифициране на потребител на предплатени услуги по чл.251а, ал.1, т.1 и ал.5, т.2 ЗЕС. Доколкото се касае за лични данни по смисъла на чл.2, ал.1 ЗЗЛД, то обработването и използването им от предприятието, предоставящо електронни съобщителни мрежи и/или услуги, в качеството му на оператор на лични данни следва да се извършва при спазване на императивните изисквания на чл.2, ал.2, ал.3 и ал.4 ЗЗЛД.

По делото не се спори, че в периода от м. март до м. април 2010г. на името на Б. Е. Б. са били регистрирани и предплатени СИМ карти за мобилни услуги, предоставяни от [фирма]. Предвид на това и в изпълнение на разпоредбата на §80 ПЗР ЗИД ЗЕС и във връзка с приетите на основание чл.23, ал.1 ЗЗЛД правила за съхраняване на лични данни, жалбоподателят е следвало да съхранява регистрационните форми за предплатени услуги, съдържащи личните данни на Б. Е. Б. в определения от администратора срок от 5 години. Като не е сторил това последният е нарушил императивната норма на чл.2, ал.2, т.6 ЗЗЛД във връзка с което правилно е ангажирана отговорността по чл.42, ал.1 във вр. с чл.10, ал.1, т.7 ЗЗЛД.

По изложените доводи съдът приема, че оспорваното Решение е законосъобразно и не подлежи на отмяна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25 състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Б. Ж. Л. М., срещу РЕШЕНИЕ №241/27.02.2012г. на Комисията за защита на личните данни.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБългария с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

Боряна Петкова